

Το σύμπαν, έμψυχο και άψυχο, συνέχει, συγκροτεί και συγκρατεί η τάξη, χάρη στην οποία, εξ αιτίας της οποίας και με την προϋπόθεση της οποίας, ονομάζεται κόσμος, κόσμημα, στολίδι.

Για τους αρχαίους Έλληνες η τάξη, με την έννοια ότι σε ένα οργανωμένο σύνολο φυσικών φαινομένων, θεοτήτων ή ανθρώπινων κοινωνιών υπάρχουν όρια, κανόνες και ιεραρχία, ήταν ο υπέρτατος νόμος.

Κατά την αρχαιοελληνική σκέψη, μάλιστα, η δημιουργική ιδιότητα των θεών δεν συνίσταται στο ότι αυτοί δημιούργησαν τη φύση, αλλά στο ότι με την επέμβασή τους από άτακτο σύμφυρμα μεταβλήθηκε σε κόσμο, σε εύτακτο σύνολο.

Τάξη, λοιπόν, σημαίνει οργάνωση, σημαίνει ιεραρχία, σημαίνει και προαπαιτεί όργανα και φορείς εξουσίας, που θα εφαρμόζουν, θα ρυθμίζουν και θα επιβλέπουν την τήρησή της μέσα σε ένα κοινωνικό σύνολο, που εξ ορισμού αποτελείται από μονάδες και ομάδες διαφορετικών συμφερόντων, προσπαθώντας να βρει τη συνισταμένη τους...

Ο λόγος για τους άρχοντες, από τη συμπεριφορά, τις επιλογές και την πρακτική των οποίων δοκιμάζεται η ποιότητα ενός πολιτεύματος και κρίνεται η προοπτική του.

Ο τραγικός ποιητής του Ε΄ π.Χ. αιώνα Αγάθωνας με τρία διαχρονικά «πρέπει» αποκρυστάλλωσε τη δεοντολογία άσκησης της εξουσίας, τρία πράγματα όρισε ότι πρέπει να θυμάται ένας άρχοντας, ότι «ανθρώπων άρχει, κατά νόμον άρχει, και ουκ αεί άρχει»!

Κάθε άρχοντας οφείλει να θυμάται ότι κυβερνά ανθρώπους, όχι αριθμούς! Κυβερνά ανθρώπους με ιδιαιτερότητες, ευαισθησίες, φόβους, ανάγκες, οράματα, ελπίδες, και όχι μια άβουλη και ετεροκατευθυνόμενη μάζα.

«Ένας άρχοντας είναι καλός», υπογράμμισε ο Πιττακός ο Μυτιληναίος, «όταν κάνει τους πολίτες να φοβούνται όχι αυτόν, αλλά γι' αυτόν»!

Πρέπει, παράλληλα, και να κυβερνά σύμφωνα με τους νόμους. Όταν ο Θεόφιλος Καίρης υποδέχθηκε, εξ ονόματος του αναγεννημένου έθνους, τον πρώτο Κυβερνήτη της νεώτερης Ελλάδος, άρχισε την ομιλία του με τη φράση της Αγίας Γραφής «ουκ άρξω εγώ, ουκ άρξει ο υιός μου, Κύριος ημών άρξει»!

Οι αιώνες δίδαξαν ότι το μεγαλείο δεν ανήκει σ' αυτούς που ταυτίζουν το νόμο, το Κράτος, το Έθνος, το Λαό με τον εαυτό τους και την εξουσία τους, αλλά στον υπέροχο εκείνο Λεωνίδα, τον μέχρι θανάτου «πειθόμενον τοις ρήμασι» της πατρίδος του Σπάρτης...

Ένας άρχοντας, κάθε άρχοντας, κοσμικός ή και θρησκευτικός, δεν πρέπει, επίσης, ποτέ να λησμονεί ότι η εξουσία του δεν είναι αιώνια... Είτε ο βιολογικός θάνατος είτε ένα δυσάρεστο εκλογικό αποτέλεσμα, είτε μια αναπάντεχη ανατροπή

θα φέρει και το τέλος της όποιας εξουσίας του.

Γι' αυτό, επιβάλλεται να είναι πάντοτε έτοιμος να λογοδοτήσει στο κριτήριο του Λαού και στο Δικαστήριο της Ιστορίας...

Ίσως πολλοί αξιόλογοι ηγέτες να έπεσαν πριν έρθει η ώρα τους... Πέφτοντας, όμως, έδειξαν πόσο μεγάλοι ήταν... Και μπορεί να είναι καλύτερο να θλιβόμαστε γιατί έπεσαν, παρά γιατί δεν έπεσαν....

Για το Χριστιανισμό, βέβαια, και την Εκκλησία τέτοιοι διαχωρισμοί αρχόντων και αρχομένων δεν υφίστανται. Ο Χριστός έφερε μια νέα τάξη στον κόσμο, προσέδωσε ένα νέο νόημα στην μορφή, το περιεχόμενο και την άσκηση της εξουσίας!

Για το Χριστιανισμό εξουσία σημαίνει διακονία, διαρκής προσφορά και ανυπόκριτη αυτοπροσφορά των αρχόντων προς τους αρχομένους, κατά το « όποιος θέλει να είναι πρώτος ανάμεσά σας, να γίνει υπηρέτης όλων».

Δεν είναι, λοιπόν, τυχαίο, ότι οι όροι υπουργός, στην Ελληνική, και minister στις Λατινογενείς γλώσσες σημαίνουν «υπηρέτης».... Ανεπιγνώστως, ίσως, οι λαοί και η πολιτική επιστήμη εμπνέονται από το λόγο του Χριστού, θεωρώντας τον ό, τι ακριβώς είναι: η μοναδική προϋπόθεση για την συνοχή, την πρόοδο και την πραγματική ελευθερία των κοινωνιών.

Αυτό είναι που τόσο χρειαζόμαστε σήμερα!

Άρχοντες και Πολιτικούς, που να είναι υπηρέτες του γενικού καλού και διάκονοι του Ελληνικού Λαού, και όχι υπηρέτες μικροκομματικών σκοπιμοτήτων ή και προσωπικών μικροτήτων!

Το σκάφος της Πατρίδος μας εδώ και τέσσερα χρόνια κλυδωνίζεται από μια πρωτόγνωρη σε ένταση, είδος και διάρκεια τρικυμία.

Όσοι έχουν υπηρετήσει στο Πολεμικό ή το Εμπορικό Ναυτικό γνωρίζουν ότι σε τέτοιες δύσκολες περιστάσεις το προσωπικό συμφέρον και οι συντεχνιακές ιδιοτέλειες παραμερίζονται και όλοι οι ναύτες και οι αξιωματικοί του πλοίου είναι στη θέση τους.

Ξέρουν ότι σε περίοδο τρικυμίας, δεν οφείλει ούτε να τσακώνονται μεταξύ τους ούτε για το ποιός είναι ικανότερος να σώσει το πλοίο, ούτε ποιός θα πάρει την καλύτερη θέση, ούτε να θυμηθούν ότι δεν τους αρέσει ο καπετάνιος, ούτε, και πολύ περισσότερο, να ζητήσουν να αλλάξει ο καπετάνιος, ενώ τα κύματα θεριεύουν και οι σκόπελοι παραμονεύουν!

Γι' αυτό συνεργάζονται, προσπαθούν όλοι μαζί να σώσουν το καράβι, τους επιβάτες και τα εμπορεύματά του, και με υπομονή, κοινή προσπάθεια και συνεργασία, περιμένουν να περάσει η θύελλα και να πιάσουν λιμάνι!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

(Εφημερίδα “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ”, Σάββατο, 27 Δεκ. 2014)